

Ent jälleke pallesti wâljast vasta: „Kuis teie ommete „teekondjat se kura ilma kätte jättat, — laske sisse!” —

Es olle nûud kui mihhel ennamb hirmo, ent se pah-handussega, mes temma sissen olli, es olle tâl ka ütteke hääd meett se töise vasta. „Eiga sa ommete pajast sisse ei sa tükki,” ni kârrat temma selle pallejale pâle, „tulle, kui „sa tahhat, läbbi usse!” — Sis tukas temma fallaga pu usse eest ârra, ja lask eesti jâlle istu ahjo su ette mahha. —

Olli nûud selgade kuulda, kuis kättega ûmbre ja ûmbre fil saina ja nukka ârrakumbiti, enne kui se sao ja vimmedussega veel se us kätte sai, ja wallale wooti. — Üts piip, kuim noor mees tulli nûud sisse tulne. Temma reiwa olli fil läbbi leonu, ja temma hiusse ja kaiballune olli ea ja lumme râtsakoga koon. Es olle tâl surembat trossi ei rõ-wost pâdi. Glwesse-nahha kottik sais rihmaaga olla pâdi, valge sep kâen. Ent silma olli selge ja rõmoliko. — Kui se noor mees kige tule ja tuisega olli sisse tulnu, sis lits temma usse rutto jâlle sinni, wot omma mütsikese illosaste pâpâst mahha, kummard, ja üttel armastate: „Terre öddangu, ormas rahwas!” — Ent tallopoig es kergitake omma talve-kübarat, mes tâl pâan olli, pesit jalgu, ja es kae ke finna pole. — Sis olli ka latse sesammaga üllesvirgonu, ja pânniva tânni. Emma nakkas tõifest koglast wandma, ja olli nûud ütteleorruga nisuggune kârra ja rõökmisse tarven, kui olles sussi zea pahta tulnu.

Se teekondja sais ahjo kôrval, es lausu mitte sônya. Ja kui keake se poolkistonu tuhkhawwa hûste-walgussega temma silmile olles sânu koeda, kui olles nônnu, et sedda halwa kôrda kuulden ja nâdden wessi tâlle silmile olli tulnu.

Kui nûud se larm ârraallasi, kui latse ennamb es rõgi, emma ni kurjaste es wannu, sis tulli se noor mees lähhambale, saisati tallopoja kôrvale, ja üttel: „Armas perremees, „ârge vahhandoge henda minnust mitte. Jummal tassogo „saawôrra teile, mes teie mulle hääd tete. Minno rõiva „omma fil läbbileonu. Lubbage, sis ma istu ka sîja tuhkhawwa were pâle, et hendale lämmind saas!” — Tallopoig kergit jalgu saina pole, ja kost: „Jârke pâle, eiga ma ei kela!”

Sis ist nûud se reissa tallopoja kôrvale tuhkhawwa

were pâle mahha, nakkas pesitelema, ja omme nartukeisi ja rõiwakeisi kuiwatama, nink nida selle tallopojaga juuto ejama:

Reissa: Kuis teie maja-ello ni waene om, armas perremees?

Tallopolg (vahhandussego): Kost meiesuggutsie sis veel õigede sedda parrembat sada. —

N. Kas teil sis pôido ja kera ei ole?

L. Parrako Jummal kui meie kottai sedda pôido ja kera piddamist.

N. Kas sis teie ma wilja ei konna?

L. Omma ka wanna lebe soovete ja sawotengi, no ei konna iks kellegile wilja.

N. Jummal toidap iis la neide pâast innenisti, fut tööd tettas ja wâlwa nâttas.

L. Kas sis sin veel õigede aiga antas kottun tallirada. Saaja ütz allati, moija nurme pâdi, — hukkaminneti ajosta omma muidoke; — kost finna sâal ellowas saat. Saarast põrgo maad ei olle iks kennepe, kui sin kui om. —

Kui tallopoja suust se raske sônya olli wâlja-tulnu, sis ni kui âhmati se noor mees. Temma valge läts verrewas, ja temma sîrret henda ülles, ja neoni tõist kangebe, et: „sõbber, kas finna sis valjo sedba ma-lîma ollet nânnu, et finna ni kurjaste omma ma-fotust salbat. Kuis finna sis „ommete julgit ni halwaste teofada, mes Jummal om ionu, ja kohhes temma finno om sââdnu ellama, et temma ka finno su läbbi hendale kittert ja tennu pibol sama!” —

Kui se reissa, kes enne sârane velslikokenne olli tutta olnu, sâratsid kibbedid sônnu tõisele ütteleorraga olli andnu, sis tõmmas ka se tallopoig õrwa kübarat pâpâst mahha, ja es moista muud tâlle kost, kui: „kes teed, — pari eßand, „wai hârra, wai mes teie ollete?” —

Ent se reissa kummard jâlle hûste manu mahha, wessi olli silmin, ja nakkas nûud nida konnelema: „Sure omma „Issanda teo! Kui finna neide pârra nôrowat, sis lähhop „hääs finno meel. — Ni laulop jo funningas Tavid omman pühha laulun. Oh, kuis kittert minno sââdva finno, „Issand, et finna ka minno ihelilo silmile ollet nâetta andnu, et tõisine se sônya! — Ajastat kuius nûud pe, kui minna